

vi selvfølgelig skal have anderledes vilkår for EU-parlamentarikernes frynsegoder.

Der har været lidt diskussion om, hvordan det gøres bedst og i hvilken takt og den slags. Og jeg skal give den kommentar til det, at vi i Dansk Folkeparti naturligvis er enige med de ordførere, som har nævnt, at nr. 1 er, at Europa-Parlamentet tager sig sammen og laver ændrede regler for sit eget virke og for de rejsegodtgørelser og andre godtgørelser, man modtager.

Selvfølgelig bør det være sådan, som flere ordførere var inde på, at der gives dækning efter regning og ikke på den måde, det sker i dag. Og det er Dansk Folkepartis indstilling i lighed med en række ordføreres, at det er nr. 1. Den første prioritet er selvfølgelig, at Europa-Parlamentet tager sig sammen og får ændret sine regler.

Når vi alligevel fremsætter forslaget nu, selv om der jo pågår et arbejde i Europa-Parlamentet med henblik på at forsøge at ændre reglerne, er det, fordi vi jo netop har set, hvor mange år den diskussion har taget, og vi frygter som andre, at diskussionen ikke ender med noget som helst positivt, men at den ender i, at man slår en ny fælles statut sammen med de her godtgørelsesregler og så i virkeligheden kører fast og ikke får ændret på tingene.

Der næst kommer spørgsmålet: Hvad kan Folketinget, og hvad kan Danmark så gøre, som kan kompensere for de uhensigtsmæssigheder, som Europa-Parlamentet har fastsat for sit eget virke og for sig selv? Det, vi kan gøre, er efter Lord Bruce-dommen at foretage beskatning i Danmark af det overskud, som bliver udbetalt, og som jo har karakter af et egentligt vederlag for de enkelte EU-parlamentarikere. Det er Dansk Folkepartis opfattelse, at vi kan foretage en sådan beskatning på det nuværende grundlag. Og de ordførere, bl.a. Socialdemokratiets, som har sagt, at det er klokkeklart, at det kan vi ikke, tager ganske enkelt fejl.

Vi synes, det er pudsigt, at det sted, man henvender sig for at få fastslået, om vi kan, er hos Europa-Kommissionen. Det skal ikke være overraskende, om Europa-Kommissionen når frem til, at Danmark ikke kan foretage beskatning. Det ville forekomme umiddelbart mærkværdigt at forestille sig, at Kommissionen ville sige til Danmark, at det kan vi godt.

Og derfor er det Dansk Folkepartis opfattelse, at vi naturligvis, som bl.a. SF's ordfører og Enhedslistens ordfører var inde på, bør foretage

beskatning allerede nu af de danske EU-parlamentarikeres frynsegoder og så tage det slagsmål, der måtte komme, ved EF-Domstolen, hvis der er en eneste dansk EU-parlamentariker – jeg tror det næppe – der vil indklage Danmark for Domstolen. Jeg tror såmænd heller ikke, der er et andet land, der vil indklage Danmark for EF-Domstolen med henblik på at få fastslået, at den danske praksis er ugyldig. Hvilken interesse skulle de have i det?

Det er så pind 1, at vi mener det.

Den anden pind er, at hvis et flertal i Folketinget fastholder, at vi ikke kan fortsætte beskatningen, jamen så skal vi stille forslag i EU om, at vi skal have muligheden.

Der er vi naturligvis glade for, at skatteministeren under debatten i dag giver tilsagn om, at hvis Kommissionens svar bliver negativt, som jeg frygter, vil skatteministeren tage kontakt til udenrigsministeren med henblik på, at et sådant forslag stilles. Vi vil følge den sag tæt i forbindelse med udvalgsbehandlingen af beslutningsforslag B 55 og stille de spørgsmål, der skal til, for at være sikker på, at skatteministeren holder det løfte.

Lad mig afslutningsvis sige noget om enkelte af de ting, nogle ordførere har været inde på. Bl.a. hr. Flemming Hansen og også den radikale ordfører, mener jeg, nævnte, at det principielt er de samme regler, der gælder for en Europa-parlamentariker som for en dansk lønmodtager, for ikke at sige en dansk folketingsparlamentariker. Men i forholdet mellem Europa-parlamentarikeren og lønmodtageren er der jo pokker til forskel i niveauet og det godtgørelsesbeløb, man kan få.

Og derfor: Selv om man kan sige, der principielt er ligestilling, så er der ikke i praksis ligestilling i den måde, man behandler dem på, eftersom Europa-parlamentarikerne ikke følger de satser, som er fastsat for danske lønmodtagere for at få skattefri godtgørelse. Derfor er der i praksis en stor skævvridning til gunst for Europa-parlamentarikeren og til ugunst for den danske lønmodtager.

Det er Dansk Folkepartis holdning, at der i praksis skal være ligestilling mellem politikere og øvrige lønmodtagere i Danmark; det gælder både Europa-parlamentarikere og folketingspolitikere. Det er en debat, som vi har forsøgt at rejse og også gerne tager i forbindelse med en diskussion om folketingsmedlemmers omkostningstillæg.